

Arrest

nr. 233 633 van 6 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Abdelhamid EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juli 2019 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de politie van Antwerpen wegens diefstal.

1.2. Op 30 augustus 2019 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag door de politie van Antwerpen omwille van intrafamiliaal geweld en illegaal verblijf.

1.3. Op 31 augustus 2019 wordt de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis van Antwerpen, onder aanhoudingsmandaat, wegens slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

1.4. Op 8 januari 2020 wordt de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 1 jaar effectief, wegens slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

1.5. Op 22 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek tot invrijheidstelling in.

1.6. Op 27 januari 2020 richt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een schrijven gericht aan de directeur van de gevangenis van Tongeren met de vraag om de voorlopige vrijstelling van de verzoekende partij uit te stellen met een maximum van tien dagen.

1.7. Op 9 februari 2020 wordt de verzoekende partij in de gevangenis van Tongeren gehoord en vult zij hiertoe in het Frans een vragenlijst in.

1.8. Op 18 februari 2020 wordt de verzoekende partij voorlopig in vrijheid gesteld na het betalen van een borg.

1.9. Van 18 februari 2020 tot 28 februari 2020 wordt de verzoekende partij ter beschikking van de verwerende partij gehouden.

1.10. Op 25 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: T. (...)

Voornaam: B. (...)

Geboortedatum: (...) 1996

Geboorteplaats: Nador

Nationaliteit: Marokko

ALIAS: T., B. (...), geboren op (...) 1996 te Nador, onderdaan van Marokko; Gekend in Duitsland als A.-A., B. (...),

geboren op (...)1996 te Wahran, onderdaan van Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 08.01.2020 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 1 jaar effectief voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Zo blijkt uit het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 30.08.2019 (AN.43.LB.099266/2019) dat de betrokkene zijn zwangere vriendin sloeg, waardoor zij 10 dagen werkonbekwaam werd verklaard. Gezien het

gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert in de vragenlijst “recht om gehoord te worden” dd. 09.02.2020 reeds twee jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene zich in Duitsland aanmeldde als A. A. B. (...) en dat hij er verklaard heeft de Algerijnse nationaliteit te hebben. Dit heeft als gevolg dat de verklaarde identiteit van de betrokkene dan ook ernstig in vraag gesteld kan worden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Vingerafdrakenonderzoek dd. 01.08.2019 en dd. 06.02.2020 toonde aan dat de betrokkene op 08.10.2016 internationale bescherming verzocht heeft in Nederland en dat de betrokkene eerder op 09.02.2016 internationale bescherming verzocht heeft in Duitsland. Op basis van deze resultaten werd er op 14.02.2020 een terugnameverzoek verstuurd aan de Duitse instanties die op 21.02.2020 instemden met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III verordening. Uit dit akkoord blijkt dan ook dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 08.01.2020 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 1 jaar effectief voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Zo blijkt uit het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 30.08.2019 (AN.43.LB.099266/2019) dat de betrokkene zijn zwangere vriendin sloeg, waardoor zij 10 dagen werkonbekwaam werd verklaard. Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het administratief dossier van de betrokkene is gebleken dat de betrokkene een vriendin heeft in België en dat deze al dan niet reeds bevallen is. De betrokkene verklaart namelijk in de vragenlijst “recht om gehoord te worden” dd. 09.02.2020 dat zijn dochter binnen minder dan een maand geboren zou worden. Ook uit het administratief verslag van de politie dd. 30.08.2019 blijkt reeds dat zijn vriendin reeds zwanger was op het moment van zijn arrestatie. Uit het dossier blijkt tevens dat de betrokkene tot op heden niet door zijn partner bezocht werd in de gevangenis. Verder zou de betrokkene ooms hebben in België. Betreffende zijn relatie en dochter in België dient allereerst opgemerkt te worden dat het erg opvallend is dat de betrokkene niet getracht heeft om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren op basis van zijn duurzame relatie met een Belgische partner. Evenmin brengt de betrokkene bewijsstukken aan om zijn relatie met zijn partner aan te tonen. Louter op basis van de stukken in het dossier kan er dan ook niet gesproken worden van een “gezinsleven” zoals omschreven in artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een Belgische vrouw, dan nog moet worden vastgesteld dat deze beslissing niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden he Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Betreffende zijn ooms in België dient opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en dat er nagegaan dient te worden of er een voldoende ‘graad’ van

gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Gezien het feit dat de betrokkene geen begin van bewijs aanbrengt om een afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn ooms aan te tonen kan ook hier geen schending van artikel 8 EVRM aangenomen worden. Tot slot dient er ook opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op gezins- en privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene op 08.01.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 1 jaar effectief voor het slaan van zijn zwangere vriendin. Uit de ernst van het door de betrokkene gepleegde feit blijkt dat hij een gewelddadige en respectloze ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook geenszins aangenomen worden. Verder verklaart de betrokkene in de vragenlijst “recht om gehoord te worden” dd. 09.02.2020 geen gezondheidsproblemen te hebben.

Evenmin brengt de betrokkene redenen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Uit het Dublin akkoord van de Duitse instanties blijkt ook dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. Er konden dan ook geen redenen teruggevonden worden om aan te nemen dat de betrokkene niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. De betrokkene geeft in een interview met een functionaris van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 10.02.2020 wel aan dat hij liever zou terugkeren naar Duitsland dan dat hij terug zou keren naar zijn land van herkomst. Er kan dan ook geen schending van artikel 3 EVRM aangenomen worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 08.01.2020 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 1 jaar effectief voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Zo blijkt uit het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 30.08.2019 (AN.43.LB.099266/2019) dat de betrokkene zij zwangere vriendin sloeg, waardoor zij 10 dagen werkonbekwaam werd verklaard. Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert in de vragenlijst “recht om gehoord te worden” dd. 09.02.2020 reeds twee jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene zich in Duitsland aanmeldde als A. A. B. (...) en dat hij er verklaard heeft de Algerijnse nationaliteit te hebben. Dit heeft als gevolg dat de verklaarde identiteit van de betrokkene dan ook ernstig in vraag gesteld kan worden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Vingerafdrukkenonderzoek dd. 01.08.2019 en dd. 06.02.2020 toonde aan dat de betrokkene op 08.10.2016 internationale bescherming verzocht heeft in Nederland en dat de betrokkene eerder op 09.02.2016 internationale bescherming verzocht heeft in Duitsland. Op basis van deze resultaten werd er op 14.02.2020 een terugnameverzoek verstuurd aan de Duitse instanties die op 21.02.2020 instemden met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III verordening. Uit dit akkoord blijkt dan ook dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

Verder verklaart de betrokkene in de vragenlijst "recht om gehoord te worden" dd. 09.02.2020 geen gezondheidsproblemen te hebben.

Evenmin brengt de betrokkene redenen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. De betrokkene geeft in een interview met een functionaris van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 10.02.2020 wel aan dat hij liever zou terugkeren naar Duitsland dan dat hij terug zou keren naar zijn land van herkomst. Er kan dan ook geen schending van artikel 3 EVRM aangenomen worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

1.11. Op 25 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie eveneens een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van zes jaar.

1.12. Op 14 februari 2020 richt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een overnameverzoek aan de Duitse instanties. Op 21 februari 2020 aanvaarden de Duitse autoriteiten de overname van de verzoekende partij. De overdracht aan de Duitse instanties is gepland op 10 maart 2020.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 8, 12 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/13 van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 41, §2 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel.

3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° Vreemdelingenwet.

Wat de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten betreft wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3, 1°, 2°, 3° en 8°.

De beslissing motiveert dat verzoeker geen geldig paspoort of visum heeft en dat hij een gevaar voor de openbare orde inhoudt.

Verder wordt verwezen naar het gezinsleven van verzoeker. Verweerder stelt dat er louter op basis van de stukken aanwezig in het dossier van verzoeker er niet gesproken kan worden van een "gezinsleven" zoals omschreven in artikel 8 EVRM. Verweerder stelt dat uit het administratief verslag dd. 30.08.2019 en de vragenlijst hoorrecht dd. 09.02.2020 blijkt dat zijn vriendin zwanger zou zijn en dat zijn dochter binnen een maand (vanaf 09.02.2020) geboren zou worden. Verder stelt verweerder dat verzoeker niet aantoonde dat hij in een afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van zijn ooms verkeerd. Verweerder besluit met de stelling dat een schending van artikel 8 EVRM niet aangenomen kan worden.

In casu moet nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

1. Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 47/13 vreemdelingenwet

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijningen):

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. ...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds

het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38)."

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderliggende principes van het arrest te worden gerespecteerd.

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidl v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into

Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn minderjarig kind, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

4. Concrete toepassing op het bevel.

Eerste subonderdeel,

Er werd geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker

De beslissing over het gezinsleven is eenzijdig en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit de situatie van verzoeker.

De beslissing motiveert:

“Uit het administratief dossier van betrokkene is gebleken dat betrokkene een vriendin heeft in België en dat deze al dan niet reeds bevallen is. De betrokkene verklaart namelijk in de vragenlijst “recht om gehoord te worden” dd. 09.02.2020 dat zijn dochter binnen minder dan een maand geboren zou worden. Ook uit het administratief verslag van de politie dd. 30.08.2019 blijkt reeds dat zijn vriendin zwanger was op het ogenblik van de zijn arrestatie. Uit het dossier blijkt tevens dat betrokkene tot op heden niet door zijn partner bezocht werd in de gevangenis. Verder zou betrokkene ooms in hebben in België. Betreffende zijn relatie en zijn dochter in België dient allereerst opgemerkt te worden dat het erg opvallend is dat de betrokkene niet getracht heeft om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren op basis van zijn duurzame relatie met zijn Belgische partner. Evenmin brengt betrokkene bewijsstukken aan om zijn relatie met zijn partner aan te tonen. Louter op basis van de stukken in het dossier kan er dan ook niet gesproken worden van een “gezinsleven” zoals omschreven in artikel 87 EVRM.”

Vooreerst wenst verzoeker te benadrukken dat de hier bestreden beslissing dd. 25.02.2020 wat betreft artikel 8 EVRM gemotiveerd is op basis van een administratief verslag dd. 30.08.2019 en een vragenlijst “recht om gehoord te worden” dd. 09.02.2020. Tussen het horen van verzoeker en de hier genomen bestreden beslissing zit aldus een tijdsperiode van ruim 2 weken. Dit getuigt van een ernstige onzorgvuldigheid van verwerende partij. Te meer gelet op de relevante feiten die dateren van na 09.02.2020. De bestreden beslissing houdt immers nergens rekening met het feit dat verzoeker vader is geworden van een gezonde baby, genaamd H. L. (...), geboren op 18.02.2020 (stuk 2). Verwerende partij vermeldt de geboorte van dit kind nergens in de bestreden beslissing, dit terwijl het kind geboren is 8 dagen voor de hier genomen bestreden beslissing. Daar de geboorte van H. (...) nergens vermeldt wordt, moge het aldus ook duidelijk zijn dat er geen fair balance afweging heeft plaatsgevonden wat

betreft het gezinsleven tussen vader en minderjarig kind. Daar verzoeker in België een kind heeft dat in België geboren is en beschikt over de Belgische nationaliteit, dient het belang van zijn kind mee in overweging te worden genomen.

Dit gebeurt op geen enkele wijze

Er kan aldus duidelijk gesteld worden dat de verwerende partij niet overgegaan is tot het betrekken van alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging. Hierdoor heeft verwerende partij ten onrechte gesteld dat zij rekening heeft gehouden met artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft nagelaten een behoorlijk onderzoek van de zaak te voeren en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing te nemen. Men kan niet volstaan met een gedateerde "vragenlijst hoorrecht" wanneer verzoeker ondertussen vader is geworden van een gezonde zoon (stuk 2).

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan dan ook niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven met zijn minderjarig kind vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een motivering die niet gesteund is op de actuele elementen in dit dossier en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig en actueel onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden. Dit blijkt duidelijk uit het gegeven dat de geboorte van de zoon van verzoeker, H. L. (...) op 18.02.2020, nergens vermeldt wordt in de hier bestreden beslissing.

Er kan aldus duidelijk gesteld worden dat verweerder niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoeker en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er heeft een verhoor plaatsgevonden op 09.02.2020. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van het artikel 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst. Daar het verhoor heeft plaatsgevonden op 09.02.2020 en de hier bestreden beslissing dateert van 25.02.2020, met kennisgeving op 26.02.2020, schendt verwerende partij duidelijk het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel. De motivering betreffende artikel 8 EVRM is dan ook ruimschoots onvoldoende.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een motivering gebaseerd op een niet actueel verhoor zonder concrete actuele elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

Artikel 8 EVRM is dan ook geschonden.

De beslissing dient geschorst te worden bij UDN.

Tweede subonderdeel,

Wat betreft de toepassing van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 41 Handvest, artikel 47/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen echt hoorrecht gerespecteerd. De enkele gestelde vragen zijn louter formeel en hebben plaatsgevonden ruim twee weken vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.

Het begrip van artikel 8 EVRM is overigens ruimer dan het loutere familie- en gezinsleven. Het betreft ook het privéleven (zie UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018 in de zaak RvV 215 090 inzake Okoidigun t. Belgische Staat, gevoegd in bijlage).

Als verzoeker op een correcte wijze was gehoord had hij gewezen op de geboorte van zijn zoontje H. L. (...) op 18.02.2020. Het zoontje van verzoeker heeft ingevolge van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag tevens recht op persoonlijk contact met beide ouders. Indien verzoeker zich terug in zijn land van herkomst dient te vestigen zal dit nefast zijn voor de relatie met zijn zoontje. Dat hij, op weliswaar korte termijn, het centrum van zijn belangen in België gevestigd heeft.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker van mening dat ook artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het bovenstaande. Verweerder beperkt zich tot een motivering die niet gebaseerd is op actuele elementen aangaande artikel 8 EVRM. Nergens gaat verweerder over tot de fair balance toets met betrekking tot het gezinsleven met de zoon van verzoeker, H. L. (...). De beslissing is dus niet op een zorgvuldige wijze voorbereid noch gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid.

De beslissing dient geschorst te worden bij UDN.

Derde onderdeel

Wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten; schending van artikel 74/14 §3, 4° vreemdelingenwet

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

De motieven falen ook op zich.

Er is geen enkel risico op onderduiken; verzoeker is vader geworden van een Belgisch kind. Hij heeft er precies belang bij om openlijk in het land te wonen zodoende zijn verblijfssituatie te regulariseren en deel te kunnen uitmaken van de opvoeding van zijn zoontje.

Vierde onderdeel

Wat betreft het risico op onderduiken,

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat verzoeker geen verblijfsaanvraag of aanvraag internationale bescherming heeft ingediend en omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou inhouden omwille van de veroordeling van de Correctionele Rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen dd. 08.01.2020. Dergelijke motivering is weinig overtuigend en onvoldoende in het licht van rechtspraak van Uw Raad.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

“De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op

de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” (Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)”

Verzoeker is, zoals hoger reeds uiteengezet werd, op 18.02.2020 vader geworden van een zoon, H. L. (...).

Nergens is er een reden om aan te nemen dat hij zou onderduiken. Verzoeker heeft er alle belang bij om te zorgen voor een vast adres. Dit in het kader van het regulariseren van zijn verblijf in België op basis van zijn Belgisch minderjarig kind.

Verwerende partij verwijst tevens naar het vonnis van de Correctionele rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen dd. 08.01.2020 om te besluiten dat er sprake is van een risico op onderduiken en een gevaar voor de openbare orde.

Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele context van deze feiten aangegeven, terwijl deze er wel degelijk zijn, en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Op zich is dit een schending van de motivering. Het volstaat niet om een automatische gevolgtrekking te nemen uit gedateerde feiten, de feiten dateren immers van augustus 2019, zonder rekening te houden met de omstandigheden van de feiten en de persoon van betrokkene.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig wat betreft het gezinsleven van verzoeker met zijn zoon.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker. De feiten dienen immers gekaderd te worden in een uit de hand gelopen ruzie met mevrouw J. L. (...). De ruzie dient gekaderd te worden in het overspel dat mevrouw J. L. (...) gepleegd had met haar ex-partner. Verzoeker had onmiddellijk spijt van zijn daad en heeft mevrouw J. L. (...) dan ook onmiddellijk zelf naar het ziekenhuis gebracht zodat ze de juiste zorgen toegediend zou krijgen.

Verzoeker beseft dat hij een ernstige fout begaan heeft en heeft dan ook oprecht spijt. Er dient benadrukt te worden dat verzoeker geen enkele andere voorgaanden heeft. Er is dan ook geen enkel element in onderhavig dossier aanwezig waaruit blijkt dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zou herhalen.

Nergens houdt verwerende partij rekening met de effectief uitgesproken straf in hoofd van verzoeker. Verzoeker heeft immers reeds 6 maanden in voorlopige hechtenis gezeten en heeft op deze manier zijn straf uitgezeten.

Teneinde een afdoende gemotiveerde beslissing te nemen dient gecontroleerd te worden of verzoeker wel degelijk een gevaar betekend voor de openbare orde, hetgeen betekend dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving betekend. (RvV, 8 februari 2016, nr. 161 549)

De bestreden beslissing volstaat met de stelling dat uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank dd. 08.01.2020 blijkt dat er sprake is van een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde. Dit zonder in te gaan op de specifieke elementen aanwezig in onderhavig dossier met name dat er geen voorgaanden zijn in hoofde van verzoeker; dat verzoeker vader is geworden van een Belgisch minderjarig kind; dat verzoeker er alle belang bij heeft een goede verstandhouding met de moeder van zijn zoon te bewerkstelligen; ...

De motivering bevat derhalve onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, dan wel door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

Een dergelijke beslissing is zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen van familieleven in België met zijn Belgisch minderjarig kind.

Uit de gegevens in het voorliggende dossier kan er niet afgeleid worden dat verzoeker een actuele, reële en voldoende ernstig gevaar betekend voor de Belgische maatschappij zonder de grondrechten van verzoeker te schaden. Hierbij verwijst verzoeker naar het artikel 8 van het EVRM.

Het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde wordt door verwerende partij derhalve onvoldoende gemotiveerd en aangetoond.

Uit het bovenstaande volgt dat de specifieke motivering zowel juridisch als feitelijk foutief is.

Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ook om deze reden faalt de beslissing.

Tot slot wenst verzoeker te benadrukken dat een proportionaliteitsafweging inhoudt dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoeker. Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing daar het bestuur de bestreden beslissing op foutieve en onvolledige feiten gesteund heeft. Nergens wordt het Belgisch minderjarig kind van verzoeker vermeldt.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïgneerd in het middel heeft geschonden, o.m. artikel 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele en materiële motiveringsplicht.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker zich geenszins trachtte te onttrekken maar net zijn verblijf tracht te regulariseren op basis van zijn Belgisch minderjarig kind."

3.2.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de Terugkeerrichtlijn met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoekende partij niet aantoonde dat het door haar ingeroepen artikel 5 van deze richtlijn daarbij niet (correct) omgezet zou zijn, kan zij zich niet dienstig op deze bepaling beroepen.

Het eerste middel is niet-ontvankelijk in zoverre de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wordt aangevoerd.

3.2.1.3. Het eerste middel is voorts evenmin ontvankelijk in zoverre de schending wordt aangevoerd van de artikelen 3, 12 en 13 van het EVRM en van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 3, 12 en 13 van het EVRM en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.1.4. De Raad wijst erop dat de in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum en dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij preciseert: *“De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 08.01.2020 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 1 jaar effectief voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Zo blijkt uit het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 30.08.2019 (AN.43.LB.099266/2019) dat de betrokkene zijn zwangere vriendin sloeg, waardoor zij 10 dagen werkonbekwaam werd verklaard. Gezien het geweldadige karakter en de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Vervolgens motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk:

“□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert in de vragenlijst “recht om gehoord te worden” dd. 09.02.2020 reeds twee jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene zich in Duitsland aanmeldde als A. A. B. (...) en dat hij er verklaard heeft de Algerijnse nationaliteit te hebben. Dit heeft als gevolg dat de verklaarde identiteit van de betrokkene dan ook ernstig in vraag gesteld kan worden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Vingerafdrakenonderzoek dd. 01.08.2019 en dd. 06.02.2020 toonde aan dat de betrokkene op 08.10.2016 internationale bescherming verzocht heeft in Nederland en dat de betrokkene eerder op 09.02.2016 internationale bescherming verzocht heeft in Duitsland. Op basis van deze resultaten werd er op 14.02.2020 een terugnameverzoek verstuurd aan de Duitse instanties die op 21.02.2020 instemden met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III

verordening. Uit dit akkoord blijkt dan ook dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 08.01.2020 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 1 jaar effectief voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Zo blijkt uit het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 30.08.2019 (AN.43.LB.099266/2019) dat de betrokkene zijn zwangere vriendin sloeg, waardoor zij 10 dagen werkonbekwaam werd verklaard. Gezien het geweldadige karakter en de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Tot slot geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat:

“Uit het administratief dossier van de betrokkene is gebleken dat de betrokkene een vriendin heeft in België en dat deze al dan niet reeds bevallen is. De betrokkene verklaart namelijk in de vragenlijst “recht om gehoord te worden” dd. 09.02.2020 dat zijn dochter binnen minder dan een maand geboren zou worden. Ook uit het administratief verslag van de politie dd. 30.08.2019 blijkt reeds dat zijn vriendin reeds zwanger was op het moment van zijn arrestatie. Uit het dossier blijkt tevens dat de betrokkene tot op heden niet door zijn partner bezocht werd in de gevangenis. Verder zou de betrokkene ooms hebben in België. Betreffende zijn relatie en dochter in België dient allereerst opgemerkt te worden dat het erg opvallend is dat de betrokkene niet getracht heeft om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren op basis van zijn duurzame relatie met een Belgische partner. Evenmin brengt de betrokkene bewijsstukken aan om zijn relatie met zijn partner aan te tonen. Louter op basis van de stukken in het dossier kan er dan ook niet gesproken worden van een “gezinsleven” zoals omschreven in artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een Belgische vrouw, dan nog moet worden vastgesteld dat deze beslissing niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden he Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Betreffende zijn ooms in België dient opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en dat er nagegaan dient te worden of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Gezien het feit dat de betrokkene geen begin van bewijs aanbrengt om een afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn ooms aan te tonen kan ook hier geen schending van artikel 8 EVRM aangenomen worden. Tot slot dient er ook opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op gezins- en privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene op 08.01.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 1 jaar effectief voor het slaan van zijn zwangere vriendin. Uit de ernst van het door de betrokkene gepleegde feit blijkt dat hij een geweldadige en respectloze ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook geenszins aangenomen worden. Verder verklaart de betrokkene in de vragenlijst “recht om gehoord te worden” dd. 09.02.2020 geen gezondheidsproblemen te hebben.

Evenmin brengt de betrokkene redenen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Uit het Dublin akkoord van de Duitse instanties blijkt ook dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. Er konden dan ook geen redenen teruggevonden worden om aan te nemen dat de betrokkene niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. De betrokkene geeft in een interview met een functionaris van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 10.02.2020 wel aan dat hij liever

zou terugkeren naar Duitsland dan dat hij terug zou keren naar zijn land van herkomst. Er kan dan ook geen schending van artikel 3 EVRM aangenomen worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13"

Aldus kunnen de motieven die het bestreden bevel onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht niet.

3.2.1.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.1.6. De aangevoerde schending van voormelde beginselen wordt vooreerst onderzocht in het licht van de toepasselijke wetgeving.

De wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten is *in casu* artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

Artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet vormt de wettelijke basis voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek en luidt als volgt:

"Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.2.1.7. De verzoekende partij betoogt dat artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet geen verplichting creëert om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid, dat dit inhoudt dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is, dat dit *in casu* niet het geval is, maar dat er sprake is van een automatische toepassing. Zij meent dat er geen enkel risico op onderduiken is, daar zij vader is geworden van een Belgisch kind en zij er precies belang bij heeft om openlijk in het land te wonen zodoende haar verblijfssituatie te regulariseren en deel te kunnen uitmaken van de opvoeding van haar zontje. Zij vervolgt dat de verwerende partij stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat zij geen verblijfsaanvraag of aanvraag internationale bescherming heeft ingediend en omdat zij een gevaar voor de openbare orde is omwille van de veroordeling, dat dergelijke motivering weinig overtuigend is en onvoldoende in het licht van de rechtspraak van de Raad. Zij wijst er nogmaals op dat zij vader is geworden van een zoon op 18 februari 2020 en dat er geen reden is om aan te nemen dat zij zou onderduiken, dat zij er alle belang bij heeft om te zorgen voor een vast adres, dit in het kader van het regulariseren van haar verblijf in België op grond van haar minderjarig Belgisch kind. Zij stelt dat de verwerende partij tevens verwijst naar het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen om te besluiten dat er sprake is van een risico op onderduiken en een gevaar voor de openbare orde, waarna zij een betoog voert betreffende de motieven die wijzen op het feit dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Tot slot betoogt zij nog dat indien de verwerende partij een grondig onderzoek had gevoerd en haar uitgebreid gehoord had, zij had kunnen en moeten weten dat zij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net haar verblijf tracht te regulariseren op basis van haar minderjarig Belgisch kind.

3.2.1.8. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij de motieven voor het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten niet lijkt te betwisten. In zoverre het betoog van de verzoekende partij betreffende de motieven die wijzen op het feit dat zij bedreiging vormt voor de openbare orde waardoor conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet kan afgezien worden van het verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek, ook kan betrokken worden op de motieven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, doch ook verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Meer specifiek wordt gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Dit motief volstaat op zich reeds om de bestreden beslissing tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat de kritiek van de verzoekende partij op het motief dat wijst op het feit dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden slechts kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.1.9. Wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt evenmin enkel verwezen naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, doch ook naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet: het bestaan van een risico op onderduiken. Deze motieven betreffende het risico op onderduiken volstaan op zich reeds om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te staven, zodat ook hier dient vastgesteld te worden dat de kritiek van verzoekende partij betreffende het motief dat wijst op het feit dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde slechts kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De Raad stelt voorts vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, het risico op onderduiken geenszins gemotiveerd wordt door het vaststellen van een gevaar voor de openbare orde.

Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoekende partij geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het “risico op onderduiken” definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *“actueel en reëel”* moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Aldus bevat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

In dit kader herinnert de Raad aan het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid verplicht haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De

zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoekende partij op basis van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de gemachtigde daartoe de volgende objectieve criterium uit artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet aan:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Wat betreft artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt:

“Betrokkene beweert in de vragenlijst “recht om gehoord te worden” dd. 09.02.2020 reeds twee jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.”

Wat betreft artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene zich in Duitsland aanmeldde als A. A. B. (...) en dat hij er verklaard heeft de Algerijnse nationaliteit te hebben. Dit heeft als gevolg dat de verklaarde identiteit van de betrokkene dan ook ernstig in vraag gesteld kan worden.”

Wat betreft artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt:

“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

Wat betreft artikel 1, §2, 8° van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt:

“Vingerafdrukkenonderzoek dd. 01.08.2019 en dd. 06.02.2020 toonde aan dat de betrokkene op 08.10.2016 internationale bescherming verzocht heeft in Nederland en dat de betrokkene eerder op 09.02.2016 internationale bescherming verzocht heeft in Duitsland. Op basis van deze resultaten werd er op 14.02.2020 een terugnameverzoek verstuurd aan de Duitse instanties die op 21.02.2020 instemden met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III verordening. Uit dit akkoord blijkt dan ook dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.”

In het kader van artikel 8 van het EVRM heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing bovendien gemotiveerd dat het opvallend is dat de verzoekende partij niet getracht heeft haar verblijfssituatie in België te regulariseren op basis van haar relatie met haar Belgische partner.

Uit voormelde concrete motieven blijkt op het eerste zicht wel degelijk waarom de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om geen termijn te verlenen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. De verzoekende partij maakt *prima facie* geenszins aannemelijk dat er sprake is van een automatische toepassing.

De verzoekende partij meent dat er geen risico op onderduiken is omdat zij vader geworden is van een Belgisch kind, dat zij er belang bij heeft openlijk in het land te wonen zodoende haar verblijfssituatie te regulariseren en deel te kunnen uitmaken van de opvoeding van haar zoontje, dat de motivering voor het risico op onderduiken weinig overtuigend is en onvoldoende is daar zij vader is geworden van een

zoon op 18 februari 2020 en dat er geen reden is om aan te nemen dat zij zou onderduiken, dat zij er alle belang bij heeft om te zorgen voor een vast adres, dit in het kader van het regulariseren van haar verblijf in België op grond van haar minderjarig Belgisch kind, doch de Raad stelt vast, zoals ook verder zal blijken, dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij de vader is van het kind, noch dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind van haar vermeende partner, zodat zij zich niet dienstig op dit element kan beroepen om aan te tonen dat er, in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert, geen risico op onderduiken is. Zelfs indien zou kunnen vastgesteld worden dat de verzoekende partij de vader is van het kind en dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat het vaststellen van een risico op onderduiken kennelijk onredelijk is omwille van het feit dat zij haar verblijfssituatie wenst te regulariseren, nu uit de motieven voor het onderduiken blijkt dat zij in het verleden, gedurende twee jaar en dus eveneens gedurende de zwangerschap van haar vermeende vriendin, geen poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren.

Gelet op voormelde vaststellingen heeft de verzoekende partij geen belang bij haar betoog dat indien de verwerende partij een grondig onderzoek had gevoerd en haar uitgebreid gehoord had, zij had kunnen en moeten weten dat de verzoekende partij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net haar verblijf tracht te regulariseren op basis van haar minderjarig Belgisch kind. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord op 9 februari 2020 en dat de verzoekende partij op dat ogenblik op de hoogte was van de nakende geboorte van het minderjarig kind, zodat zij de mogelijkheid had om alle gegevens die zich zouden verzetten tegen een verwijderingsmaatregel mee te delen.

De verklaring van de verzoekende partij dat zij op een vast adres wil gaan wonen in de toekomst, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij dat zij niet heeft getracht haar verblijf te regulariseren hoewel zij verklaart reeds twee jaar in België te verblijven, dat de verklaarde identiteit van de verzoekende partij ernstig in vraag kan worden gesteld, dat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente of het bewijs levert op hotel te logeren en dat zij reeds een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Nederland en Duitsland en het verzoek in Duitsland het voorwerp was van een afwijzing, vaststellingen die door de verzoekende partij niet worden betwist, zodat voldaan is aan de criteria van artikel 1, §2, 1°, 2°, 3° en 8° van de Vreemdelingenwet en het dan ook op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk is om uit deze vaststellingen te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat, gezien de feitelijke uitleg die hierover ook wordt gegeven in de bestreden beslissing en gelet op de verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij hoewel zij verklaarde dat zij een vriendin had en een dochter verwachtte, niet getracht heeft haar verblijfssituatie in België te regulariseren op basis van haar relatie met haar partner. Hieruit blijkt een grondig onderzoek van de situatie van de verzoekende partij. De omstandigheid dat de verzoekende partij stelt dat zij haar verblijf juist wenst te regulariseren, doet geen afbreuk aan het feit dat zij niet heeft getracht haar verblijf te regulariseren hoewel zij verklaart reeds twee jaar in België te verblijven, dat de verklaarde identiteit van de verzoekende partij ernstig in vraag kan worden gesteld, dat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente of het bewijs levert op hotel te logeren en dat zij reeds een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Nederland en Duitsland en het verzoek in Duitsland het voorwerp was van een afwijzing en aan de vaststelling dat hoewel zij verklaarde dat zij een vriendin had en een dochter verwachtte, zij niet getracht heeft haar verblijfssituatie in België te regulariseren op basis van haar relatie met haar partner.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van haar geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat zij zich zal onttrekken aan het toezicht. Het gedrag van de verzoekende partij verleent geen enkele indicatie dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, des te meer nu haar grieven, zoals blijkt uit onderhavig arrest, niet ernstig zijn. Er blijkt op het eerste gezicht niet dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken kennelijk onredelijk is.

3.2.1.10. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt *prima facie* een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1.11. De verzoekende partij betoogt voorts dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven, dat de beslissing over het gezinsleven eenzijdig is en onvolledig. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing betreffende artikel 8 van het EVRM gebaseerd is op een administratief verslag van 30 augustus 2019 en een vragenlijst van 9 februari 2020, dat tussen het horen en de bestreden beslissing een periode van twee weken zit, wat getuigt van een ernstige onzorgvuldigheid, te meer gelet op de relevante feiten die dateren van na 9 februari 2020, dat de bestreden beslissing immers geen rekening houdt met de geboorte van haar zoon op 18 februari 2020, dat deze geboorte nergens wordt vermeld in de bestreden beslissing, dat het duidelijk is dat er geen *fair balance* afweging heeft plaatsgevonden wat betreft het gezinsleven tussen haar en haar minderjarig kind. De verzoekende partij vervolgt dat gezien zij in België een kind heeft dat over de Belgische nationaliteit beschikt, het belang van het kind mee in overweging moet worden genomen, dat dit niet gebeurt, dat er aldus duidelijk kan gesteld worden dat de verwerende partij niet is overgegaan tot het betrekken van alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging en zij aldus ten onrechte heeft gesteld dat zij rekening heeft gehouden met artikel 74/14 (lees: 74/13) van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat de verwerende partij nagelaten heeft om een behoorlijk onderzoek te voeren en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing te nemen, dat niet kan volstaan worden met een gedateerde vragenlijst wanneer zij ondertussen vader is geworden. Zij meent dan ook dat de motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM niet kan aanvaard worden als redelijk en zorgvuldige motivering, dat er geen specifieke elementen met betrekking tot haar gezinsleven met haar minderjarig kind worden vermeld, dat de verwerende partij zich beperkt tot een motivering die niet gesteund is op actuele elementen in het dossier en volhardt met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening te hebben gehouden, dat deze motivering niet ernstig is. Zij herhaalt dat er geen grondig en actueel onderzoek met betrekking tot haar gezinsleven heeft plaatsgevonden, dat de bestreden beslissing genomen werd zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek gebeurde in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat dit blijkt uit het gegeven dat de geboorte van haar zoon nergens vermeld wordt in de bestreden beslissing, dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een nauwkeurig onderzoek van het dossier en dit op grond van alle elementen waarvan zij kennis had of zou moeten hebben. Zij wijst er nog op dat er een verhoor heeft plaatsgevonden op 9 februari 2020, dat in zoverre dit louter verhoor al een daadwerkelijk onderzoek is van haar verklaringen, de bestreden beslissing genomen werd zonder op dat moment een nauwkeurig onderzoek te voeren naar haar recht op bescherming in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat een zorgvuldig onderzoek moet gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om haar met dwang terug te leiden, dat gezien het verhoor heeft plaatsgevonden op 9 februari 2020 en de hier bestreden beslissing dateert van 25 februari 2020 de verwerende partij het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel schendt. Zij meent dat deze bepalingen geschonden zijn door slechts over te gaan tot een motivering gebaseerd op een niet actueel verhoor zonder concrete actuele elementen van het dossier ten berde te brengen, dat artikel 8 van het EVRM geschonden is.

3.2.1.12. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat geen rekening werd gehouden met of dat er in de bestreden beslissing geen motivering voorhanden is betreffende het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij op 9 februari 2020 verklaarde familiale relaties met haar vermeende vriendin die zwanger is en haar ooms, en dit als volgt:

“Uit het administratief dossier van de betrokkene is gebleken dat de betrokkene een vriendin heeft in België en dat deze al dan niet reeds bevallen is. De betrokkene verklaart namelijk in de vragenlijst “recht om gehoord te worden” dd. 09.02.2020 dat zijn dochter binnen minder dan een maand geboren zou worden. Ook uit het administratief verslag van de politie dd. 30.08.2019 blijkt reeds dat zijn vriendin reeds zwanger was op het moment van zijn arrestatie. Uit het dossier blijkt tevens dat de betrokkene tot op heden niet door zijn partner bezocht werd in de gevangenis. Verder zou de betrokkene ooms hebben in België. Betreffende zijn relatie en dochter in België dient allereerst opgemerkt te worden dat het erg opvallend is dat de betrokkene niet getracht heeft om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren op basis van zijn duurzame relatie met een Belgische partner. Evenmin brengt de betrokkene bewijsstukken aan om zijn relatie met zijn partner aan te tonen. Louter op basis van de stukken in het

dossier kan er dan ook niet gesproken worden van een “gezinsleven” zoals omschreven in artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een Belgische vrouw, dan nog moet worden vastgesteld dat deze beslissing niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden he Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Betreffende zijn ooms in België dient opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en dat er nagegaan dient te worden of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Gezien het feit dat de betrokkene geen begin van bewijs aanbrengt om een afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn ooms aan te tonen kan ook hier geen schending van artikel 8 EVRM aangenomen worden. Tot slot dient er ook opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op gezins- en privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene op 08.01.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 1 jaar effectief voor het slaan van zijn zwangere vriendin. Uit de ernst van het door de betrokkene gepleegde feit blijkt dat hij een gewelddadige en respectloze ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook geenszins aangenomen worden.”

De verzoekende partij meent dat deze motivering eenzijdig en onvolledig is omdat de geboorte van haar zoon niet wordt vermeld en dat hier geen rekening mee wordt gehouden. Echter stelt de Raad vast dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de zwangerschap van de vermeende vriendin van de verzoekende partij alsook met de mogelijkheid dat het kind reeds geboren was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Immers wordt gemotiveerd *“Uit het administratief dossier van de betrokkene is gebleken dat de betrokkene een vriendin heeft in België en dat deze al dan niet reeds bevallen is.”* en *“Betreffende zijn relatie en dochter in België dient allereerst opgemerkt te worden dat het erg opvallend is dat de betrokkene niet getracht heeft om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren op basis van zijn duurzame relatie met een Belgische partner. Evenmin brengt de betrokkene bewijsstukken aan om zijn relatie met zijn partner aan te tonen. Louter op basis van de stukken in het dossier kan er dan ook niet gesproken worden van een “gezinsleven” zoals omschreven in artikel 8 van het EVRM.”*

Hoewel het gehoor dateert van twee weken voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, maakt de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk dat zij nog elementen had kunnen aanbrengen bij een recenter gehoor die zij nog niet had kunnen aanbrengen en die door de verwerende partij nog niet gekend waren, nu duidelijk blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de zwangerschap van de vermeende vriendin van de verzoekende partij en de nakende geboorte van het minderjarig kind. De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift op het eerste zicht ook niet aan op welke wijze het effectief geboren zijn van het minderjarig kind voor het nemen van de bestreden beslissing, indien de verwerende partij hiervan op de hoogte was geweest, een impact had kunnen hebben op de beoordeling van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en op de bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zelf heeft nagelaten, hoewel zij van een mogelijke verwijdering of overdracht op de hoogte was ingevolge het gehoor van 9 februari 2020, de geboorte van haar minderjarig kind mee te delen aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet kan ten kwade worden geduid de geboorte van het kind niet uitdrukkelijk te vermelden in de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier, de stukken die de verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift en de stukken die zij neerlegt ter terechtzitting blijkt niet dat de verzoekende partij het minderjarig kind heeft erkend of dat haar vaderschap reeds werd vastgesteld, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij vader is van een minderjarig Belgisch kind waardoor zij aldus niet

aannemelijk maakt dat het hebben van een minderjarig Belgisch kind in overweging diende te worden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, en meer in het bijzonder in de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig betogen dat er geen *fair balance* afweging heeft plaatsgevonden wat betreft het gezinsleven tussen haar en haar minderjarig kind, noch dat het belang van het kind mee in overweging moet worden genomen. Gelet op het niet voorliggen van enig bewijs dat de verzoekende partij de vader is van het minderjarig kind van de vermeende vriendin van de verzoekende partij, minstens niet van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind, zoals zal blijken uit wat volgt, diende de verwerende partij dit element, het vader zijn van een minderjarig Belgisch kind, niet mee in overweging te nemen. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat gelet op de geboorte van het kind van haar vermeende vriendin op 18 februari 2020 de verwerende partij niet is overgegaan tot het betrekken van alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging en zij aldus ten onrechte heeft gesteld dat zij rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch dat de verwerende partij nagelaten heeft om een behoorlijk onderzoek te voeren en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing te nemen, dat niet volstaan kan worden met een gedateerde vragenlijst wanneer zij ondertussen vader is geworden.

Gezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij vader is van een minderjarig Belgisch kind, minstens niet aantoonbaar dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind, zoals zal blijken uit wat volgt, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen en/of heeft zij geen belang bij haar betoog dat de motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM niet kan aanvaard worden als redelijk en zorgvuldige motivering, dat er geen specifieke elementen met betrekking tot haar gezinsleven met haar minderjarig kind worden vermeld, dat de verwerende partij zich beperkt tot een motivering die niet gesteund is op actuele elementen in het dossier en volhardt met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening te hebben gehouden, dat deze motivering niet ernstig is, dat er geen grondig en actueel onderzoek met betrekking tot haar gezinsleven heeft plaatsgevonden, dat de bestreden beslissing genomen werd zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek gebeurde in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat dit blijkt uit het gegeven dat de geboorte van haar zoon nergens vermeld wordt in de bestreden beslissing, dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een nauwkeurig onderzoek van het dossier en dit op grond van alle elementen waarvan zij kennis had of zou moeten hebben, dat er een verhoor heeft plaatsgevonden op 9 februari 2020, dat in zover dit louter verhoor al een daadwerkelijk onderzoek is van haar verklaringen, de bestreden beslissing genomen werd zonder op dat moment een nauwkeurig onderzoek te voeren naar haar recht op bescherming in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek moet gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om haar met dwang terug te leiden, dat gezien het verhoor heeft plaatsgevonden op 9 februari 2020 en de hier bestreden beslissing dateert van 25 februari 2020 de verwerende partij het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel schendt door slechts over te gaan tot een motivering gebaseerd op een niet actueel verhoor zonder concrete actuele elementen van het dossier ten berde te brengen, dat artikel 8 van het EVRM geschonden is.

Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het hoorrecht en van voormelde beginselen in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

3.2.1.13. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar de verzoekende partij in haar betoog verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Gelet op het gestelde in punt 3.2.1.12. maakt de verzoekende partij echter niet aannemelijk dat zij, mocht zij meer recent voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gehoord zijn geweest door de verwerende partij, informatie had kunnen meedelen die tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

Ook met haar betoog dat de enkele gestelde vragen louter formeel zijn, toont zij niet aan dat zij, indien het gehoor op een andere wijze was georganiseerd, bijkomende informatie had kunnen meedelen die tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

De Raad herhaalt enerzijds dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de nakende geboorte van het kind van de vermeende vriendin van de verzoekende partij en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt op welke wijze de geboorte van het kind zou leiden tot een andersluidende beoordeling en anderzijds dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij de vader is van het minderjarig kind, minstens niet dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met dit kind, zoals zal blijken uit wat volgt, zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was dit element mee te nemen in haar beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het hoorrecht blijkt op het eerste zicht niet.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij nog elementen had kunnen aanbrengen bij een recenter gehoor die zij nog niet had kunnen aanbrengen en die door de verwerende partij nog niet gekend waren, nu duidelijk blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de zwangerschap van de vermeende vriendin van de verzoekende partij en de nakende geboorte van het minderjarig kind en gelet op het feit dat de verzoekende partij ook niet aantoonde op welke wijze het effectief geboren zijn van het minderjarig kind voor het nemen van de bestreden beslissing, indien de verwerende partij hiervan op de hoogte was geweest, een impact had kunnen hebben op de beoordeling van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en op de bestreden beslissing, blijkt op het eerste zicht niet welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog dat het houden van een gehoor twee weken voor het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig is of in strijd met het hoorrecht.

3.2.1.14. Voorts meent de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM zijn geschonden, gelet op haar gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

In zoverre de verzoekende partij zich zou beroepen op een gezinsleven met haar vermeende partner wijst de Raad erop dat het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen actuele hechte feitelijke banden aanhaalt, nog minder aantoon, met haar vermeende vriendin. Meer nog blijkt uit het door haar ter terechtzitting voorgelegde verzoekschrift tot aanwijzing van een voogd ad hoc dat der relatie tussen haar en haar vermeende vriendin inmiddels is afgesprongen.

Een beschermingswaardig gezinsleven wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Ook in de bestreden beslissing wees de verwerende partij reeds op de afwezigheid van een aangetoond

beschermingswaardig gezinsleven met een vermeende vriendin en dit als volgt: *“Uit het dossier blijkt tevens dat de betrokkene tot op heden niet door zijn partner bezocht werd in de gevangenis. (...) Betreffende zijn relatie en dochter in België dient allereerst opgemerkt te worden dat het erg opvallend is dat de betrokkene niet getracht heeft om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren op basis van zijn duurzame relatie met een Belgische partner. Evenmin brengt de betrokkene bewijsstukken aan om zijn relatie met zijn partner aan te tonen. Louter op basis van de stukken in het dossier kan er dan ook niet gesproken worden van een “gezinsleven” zoals omschreven in artikel 8 van het EVRM.”* De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze motieven niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar de verzoekende partij zich beroept op een gezinsleven met het pasgeboren kind van haar vermeende vriendin, wijst de Raad op wat volgt.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij het minderjarig kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing had erkend, noch toont zij aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijdroeg in de zorgen en de opvoeding van het kind of dat er sprake was van een regelmatig contact met of van interesse en engagement ten aanzien van haar minderjarig kind voor en vlak na de geboorte ervan. In tegendeel, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij gewelddadig is opgetreden tegen haar (toenmalige) vriendin terwijl zij zwanger was van het minderjarig kind. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder geenszins dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind. De loutere verklaring dat zij wil deel uitmaken van de opvoeding van haar kind leidt op het eerste zicht niet tot de vaststelling dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven of van relaties met het minderjarig kind die kunnen vallen onder een beschermingswaardig privéleven. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting een verzoekschrift tot aanwijzing van een voogd ad hoc waarin de intentie wordt weergegeven een vordering in te stellen tot vaststelling van het vaderschap voorlegt, stelt de Raad vast dat dit dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Uit dit document blijkt voorts ook geenszins dat de verzoekende partij de vader is van het kind, noch dat er sprake is van een bestaand beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bij haar verzoekschrift of ter terechtzitting legt de verzoekende partij geen andere stukken voor waaruit een beschermingswaardig gezinsleven tussen haar en het minderjarig kind kan blijken.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij noch met haar vermeende vriendin, noch met het minderjarige kind een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang (meer) bij haar betoog dat de bestreden beslissing disproportioneel is daar de motivering onvoldoende gegevens bevat dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt, rekening houdend met haar gezinsleven in België met haar minderjarig kind, dat uit de gegevens van het dossier niet kan afgeleid worden dat zij een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar betekent voor de Belgische maatschappij zonder haar grondrechten, meer bepaald artikel 8 van het EVRM, te schaden, dat een proportionaliteitsafweging inhoudt dat de belangen van de Staat concreet en genuanceerd afgewogen worden tegen haar belangen, dat een dergelijke afweging totaal afwezig is in de bestreden beslissing daar het bestuur de beslissing steunt op foutieve en onvolledige feiten, nu nergens melding wordt gemaakt van haar Belgisch minderjarig kind. Gelet op voorgaande vaststellingen is ook het betoog van de verzoekende partij dat indien zij zich terug in haar herkomstland moet vestigen, dit nefast zal zijn voor de relatie met haar zoon, niet dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat indien het vaderschap van de verzoekende partij ten aanzien van het minderjarig Belgisch kind zou worden vastgesteld, zij de mogelijkheid heeft om gezinshereniging aan te vragen. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Waar de verzoekende partij nog lijkt voor te houden dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, dat hierover geen afweging blijkt in de bestreden beslissing, wijst de Raad er nogmaals op dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind niet aannemelijk wordt gemaakt. Evenmin blijkt dat de verwantschapsband/het vaderschap vaststaat. Nu er geen beschermingswaardig gezinsleven noch een verwantschapsband met het minderjarig kind aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan waarom de verwerende partij gehouden was, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel ten aanzien van haar, rekening te houden met de belangen van dit kind. Bijgevolg kan de verzoekende partij op het eerste zicht ook niet dienstig verwijzen naar artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en het recht van het kind op contact met beide ouders.

Daar de verzoekende partij niet aantoont of aannemelijk maakt dat er sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, kan de gemachtigde niet verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben en geen belangenafweging doorgevoerd te hebben. Evenmin kan het de verwerende partij ten kwade worden geduid het hoger belang van het kind niet in overweging te hebben genomen nu niet werd aangetoond dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds een verwantschapsband bestond met het minderjarig kind of reeds sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt *prima facie* aangetoond. Ook een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wordt zodoende op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Evenmin ligt een schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag voor.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

Voorts is ook de beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven een feitenkwestie.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar illegaal verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot het feit dat zij vader is geworden van een minderjarig Belgisch kind en dat zij alhier het centrum van haar belangen heeft.

Betreffende de relatie met het minderjarig kind herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van relaties met het minderjarig kind die kunnen vallen onder een beschermingswaardig privéleven. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Ook met het louter op vage wijze voorhouden dat zij in België het centrum van haar belangen heeft, toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Een belangenafweging dringt zich bijgevolg niet op.

De verzoekende partij toont geen beschermingswaardig privéleven aan zodat niet blijkt dat de verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hierover ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont met het enkel verwijzen naar het alhier hebben van het centrum van haar belangen, zonder meer concrete toelichtingen en zonder enig stavingstuk, en met de verwijzing naar een relatie met een minderjarig kind waarmee geen enkele band kon worden vastgesteld, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting.

Ook op dit vlak maakt de verzoekende partij op het eerste zicht geen schending van artikel 8 van het EVRM of van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van voormelde bepaling aannemelijk.

3.2.1.15. Voor zover de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 3 van het EVRM en artikel 12 van het EVRM in het verzoekschrift zonder op enigerlei wijze uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde artikelen schendt, herhaalt de Raad dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Ter volledigheid wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de schending van artikel 13 van het EVRM niet aannemelijk maakt nu zij haar grieven inzake de opgeworpen schending van de artikelen 3, 8 en 12 van het EVRM met onderhavig arrest behandeld ziet en aan het oordeel van de Raad heeft kunnen onderwerpen.

3.2.1.16. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad wijst de Raad erop dat, naast het feit dat er geen precedentswaarde kleeft aan deze arresten, de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot voormelde rechtspraak zonder meer transposeerbaar zijn op haar geval.

3.2.1.1. Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, tweede lid; artikel 49, §3, artikel 74/13 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht en de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag.

3.2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“De beslissing hanteert wat dit onderdeel betreft louter dezelfde motieven als voor het onderdeel bevel.

(...)

Eerste onderdeel.

Verzoeker verwijst naar wat in dit verband gesteld is met betrekking tot het bevel in het eerste middel.

De motieven zijn niet afdoende.

Ook wat het onderdeel ‘terugleiding’ betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Wanneer verzoeker op een correcte wijze zou gehoord geweest zijn had hij met betrekking tot dit onderdeel de elementen opgeworpen die hij reeds heeft aangehaald in het eerste middel, tweede onderdeel, en die hier voor herhaald worden aanzien.

Wanneer hij zou gehoord geweest zijn zou dit tot een ander besluit op dit punt hebben geleid.

Tweede onderdeel.

Die tweede alinea van artikel 7 luidt: “Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden”.

Titel IIIquater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM gesteld is in het eerste middel, tweede onderdeel.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2.2. In de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze de overwegingen in rechte en in feite worden gelezen die ten grondslag liggen aan de beslissing tot terugleiding naar de grens. Deze beslissing is gesteund op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ook de overwegingen in feite worden weergegeven. Er wordt geduid dat de verzoekende partij met haar eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken, dat zij niet in het bezit is van de vereiste reisdocumenten op het ogenblik van de

arrestatie, dat zij manifest weigert op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt, dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf niet heeft nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde en er een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde alsook dat er een risico op onderduiken bestaat, dat tot slot niet blijkt dat zij gezondheidsproblemen heeft alsook dat er geen redenen aangebracht worden waaruit zou kunnen blijken dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst, dat zij wel aangaf liever naar Duitsland terug te keren en er dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen.

De verzoekende partij heeft aldus kennis kunnen nemen van de motieven die ten grondslag liggen aan de beslissing tot grensleiding, waardoor zij heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). In zoverre de verzoekende partij met verwijzing naar de bespreking van haar vorige middel stelt dat de motieven niet afdoende zijn, kan worden volstaan met de vaststelling dat dit betoog niet werd aanvaard. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt *prima facie* niet.

3.2.2.3. De verzoekende partij herhaalt verder dat het hoorrecht niet werd gerespecteerd. Nu de verzoekende partij zich beperkt te stellen dat indien zij gehoord zou zijn geweest zij met betrekking tot dit onderdeel, de elementen had opgeworpen zoals aangehaald in het eerste middel, kan de Raad eveneens volstaan met een verwijzing naar de bespreking dienaangaande van het eerste middel.

3.2.2.4. Artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

De verzoekende partij betwist niet dat er in haar situatie toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, waardoor het in beginsel mogelijk was om haar met toepassing van voormelde wetsbepaling terug te leiden naar de grens.

3.2.2.5. De verzoekende partij stelt dat niet blijkt dat werd nagegaan of enig voorbehoud geldt vervat in de bepalingen van titel IIIquater, zijnde de *“bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven”*. Zij stelt dat dit voorbehoud niet is onderzocht en er geen enkele overweging is met betrekking tot de artikels 74/10 tot en met 74/19, dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM dient te worden onderzocht endat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet is onderzocht in dit onderdeel van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verwijst naar wat zij in het eerste middel uiteen heeft gezet met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet is gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud niet is onderzocht.

3.2.2.6. Er kan andermaal worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit volgt dat *prima facie* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM werd gerespecteerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het volstaat voorts te kunnen vaststellen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen. De verzoekende partij kan niet betwisten dat de beslissing tot terugleiding samen met het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en dat hierin uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande het gezinsleven. Anders dan bij een bevel om het grondgebied te verlaten, waar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk voorziet dat er rekening wordt gehouden met het gezinsleven, is er geen dergelijke bepaling in de wet voor een beslissing tot terugleiding. De beoordeling in het kader van het gezins- of familieleven zoals deze blijkt uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten dient op het eerste zicht ook noodzakelijkerwijze te gelden voor de gehele beslissing, inclusief de beslissing tot grensleiding, zodat het betoog van de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet is onderzocht in de beslissing tot terugleiding naar de grens niet dienstig is.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot een theoretische kritiek en maakt niet *in concreto* aannemelijk dat een onderzoek naar de toepassing van artikelen 74/10 tot en met 74/19 van

de Vreemdelingenwet *in casu* aanleiding geeft tot enig voorbehoud met betrekking tot de beslissing tot terugleiding. Bijgevolg is de kritiek van de verzoekende partij dat er geen onderzoek zou zijn geweest naar een eventueel voorbehoud onder toepassing van de artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat in haar geval geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 41 van het Handvest, van de artikelen 7, tweede lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van de materiële motiveringsplicht kan andermaal *prima facie* niet worden vastgesteld.

3.2.2.8. De verzoekende partij brengt verder geen concrete argumenten naar voor ter staving van de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM. Dit onderdeel van het middel komt onontvankelijk voor.

Artikel 49, §3 van de Vreemdelingenwet heeft ten slotte betrekking op de opheffing of intrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de vluchtelingenstatus, of de afstand van de betrokken vreemdeling van zijn status. Er blijkt niet dat hiervan *in casu* sprake is, waardoor niet blijkt dat de verzoekende partij zich dienstig op deze bepaling kan beroepen.

3.2.2.9. Het tweede middel is niet ernstig.

3.2.3. De verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

N. VERMANDER